

Benim Öyküm Seninle Başlar

– Mustafa Kara · 03 Şubat 2013

Ne zaman ki seni gördüm, sana sevdalandım...Benim öyküm... Güneşin doğuşu ile seninle başlar,Seninle biter karanlık çökünce, Her gün ki yaşamım..Gecelerim, dört duvar arasında, Sensizlik dolu olsa da,Bırakırım kendimi, karanlık lacivert gecelere...

Geceler uzun ve soğuk...

Yokluğunda acı çeksem de,

Ben yine de, seninle açarım gözlerimi

Her gün yeniden başlayan sensiz güne!

Güneş her sabah,

Yeniden doğar seninle gözlerime...

Dudaklarımdan dökülür,

Hasret ve sevda yüklü adın...

Bak!

Karanlık bir gecemi daha gündüze bırakmışım,

Yeni güne yokluğunda,

Hasretinle, özleminle, merhaba derim...

Benim öyküm seninle başlar,

Yeniden her gün!

Sensiz biter

Her gün ki hüzün dolu yaşamım...

Umutlarım birer pembe düş olsa da zamanla...

Ta... İliklerime işlese de acı veren yokluğun,

Gönlünde başkasının olduğunu duysam da...

Ne çıkar?

Yüreğimi kanattıktan sonra...

Sevip de kavuşamayan, "bir ben miyim?" der...

Beklerim!

Belki bugün kavuşamadık...

Oysa bunun sonu da var!

Bir gün sevginin, sevdanın yalan olduğuna inanırsam,

Bırakıveririm...

Sensiz sevdamı karanlıkların kucağına...

Bir hançer olsa da yüreğimdeki sevgin!

Benim öyküm seninle başlar...

Seninle son bulur yaşamım...

Mustafa Karahmetođlu
(Ankara Mektupları/17.11.1984)